

Козаря приbledнѣ, разтрепера се, но сбра въ единѣ мигѣ всичкитѣ си сили и отговори твърдо, макаръ и съ сухъ треперящъ гласъ.

— Азъ.

Старшията натисна едно копче. На вратата застана единѣ стражаръ и отдаде честъ.

— Празна ли е „малката“?

— Тѣй вѣрно, господинъ...

Огведи този болшевикъ...

*

Кѣмъ полунощъ двама души го изведоха отъ тѣсната циментова дупка. Уморенъ, изтощенъ, измжченъ като птичка, която за първи пътъ сж сложили въ клетка, Козаря излѣзе поуспокоенъ и вдѣхна жадно и дълбоко свежия и прохладенъ въздухъ на ялната, бѣла нощъ. Но една мисль го щракна и краката му се подкосиха...

— Кжде? — попита той полумъртавъ отъ страхъ, когато изминаха малката алея и излѣзоха предъ лицето на дългото здание, дето се помѣщаваха канцелариитѣ и широкия каушъ на сѣверъ.

— Въ магарешкия рай! — отговори съ престорено продранъ гласъ този, който вървѣше отзадъ и го блѣсна налѣво.

Въведоха го въ дълга, празна конюшна. Миришеше на застояла слама и старъ прекипѣлъ торъ.

— Лягай! — заповѣда една сѣнка и му тикна грубъ и тежъкъ юмрукъ току подъ брадата.

— Лягай! — повтори друга сѣнка и го блѣсна съ всички сили въ гърдитѣ. Козаря изохка, дигна ржце, политна назадъ, но се спъна о нѣщо меко и се тупна върху мръсния циментъ. Бързо и ловко, четири чифта ржце го притиснаха здраво и оплетоха ржцетѣ и краката му съ дебели, грапави вж-